

הסוס הטרויאני

מדינתם — ורק הם יהיו יהודים. כל השאר, שיחליטו להישאר בארצותיהם, יתבוללו בקרב העמים וייעלמו.

מדינת היהודים של הרצל היא אותה המדינה שאליה אנחנו מתכוונים, בדברנו על מדינה ישראלית. כי לפי תפיסת הרצל, אין כלל יהודים מחוץ למדינה.

אין זה מיקרה שכל גדוליהתורה בזמנו התנסלו על הרצל בשצף-קצף, בביטויי שינאה ובגידושים שקשה להאמין ביום שנאמרו. (אין זה מיקרה שאלה אינם נלמדים במערכת-החינוך הישראלית, המזויזת והמסורסת, המשוועדת כולה לדתיים.)

הרבנים החכמים הבינו כי לא יתכן גשר בין שתי התפיסות — בין עדה עולמית המאוחדת סביב הדת ובין מדינה מודרנית חילונית, החיה בשטח שלה.

לכן לחמו החרדים בציונות בכל השלבים, הופיעו נגדה בכל המוסדות הבינלי-אומיים, החרימו את ראשיה בכל הקהילות.

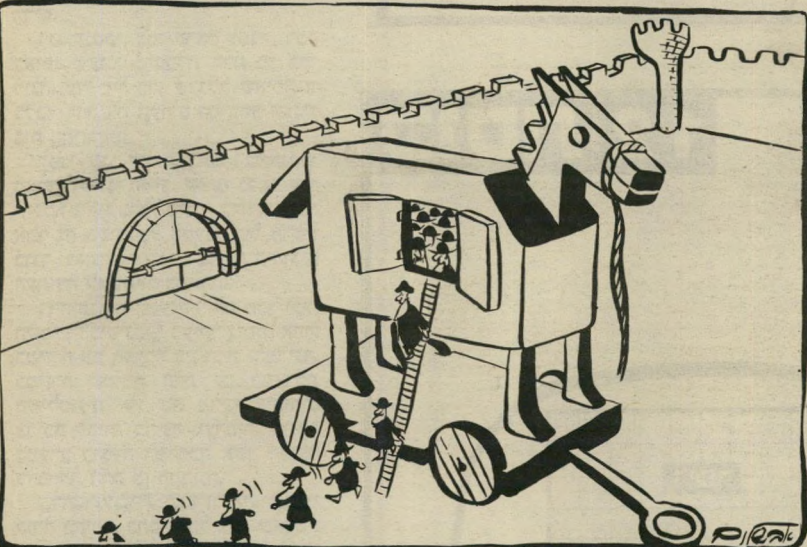
אך כאשר קמה המדינה, על אפס ועל חמתם, הם אימצו לעצמם במהרה טאקטיקה חדשה: לחדור אל תוך המדינה הזאת, הישראלית-גויית, ולהשתלט עליה מכפנים.

את המטען לקחו מגיבור האגדה היוונית דיוקא, אודיסיאוס. הם המציאו מהדר-רה חדשה של הסוס הטרויאני.

● בגידת בוגוריו

ה איש האחראי למפולת של השבוע שעבר, הבוגד שפתח את שערי העיר לפני הסוס הזה, היה רוד בוגוריו, איש תנועת-העבודה.

מטעמים של נוחיות פוליטיקאית, מתוך זילזול מוחלט בערכים רוחניים, מתוך איהבנה תהומית של הסכנה, הוא מכר לדתיים את מערכת-החינוך הישראלית.

הוא הסכים לממן את החינוך "העצמאי" (כלומר: האנטי-ציוני והאנטי-ישראלי) של החרדים. הוא מסר לדתיים "מתונים" את מערכת-החינוך "הממלכתית-דתית" (דבר והיפוכו). וירשיו מסרו להם גם את החינוך הממלכתי "הכללי".

מאז מסיחים הדתיים את רעתנו בשטויות כמו חזירים ופירות ארכיאולוגיות וממורים ומיהו יהודי (לא שטויות כשלעצמן, אלא בהשוואה למה שעמד באמת על הפרק). ובשעה שעסקנו כאלה, שאבו יותר ויותר כסף מקופת המדינה הציונית החילונית, ובנו בשקט, בהתמדה, בסכלנות אי-קצ, מערכת איריה של בתי-ספר, ישיבות, כוללים ושאר מכשירים של טיפית-מות.

כך הוקמו והושלו האגודות שהלמו לפתע בשבוע שעבר, ושנראו לרבים כאילו קמו יש מאין, כאילו עלו מתחת לפני האדמה.

האגודות החרדיות הן רק תוצר אחר של הדתיזציה של החינוך. כי גם אל תוך המערכת המכונה "כללית" הוחררה הדת מבעד לדלת האחורית.

התנ"ך נלמד ברוח דתית, ללא ביקורת, ללא ניתוח. רצחיהם של יהושע בנינו מלמד כמיצוה אלוהית מוסרית. פשעי-מלחמה, כמו רצח שבויה-מלחמה בידי שמואל הנביא, מתוארים כציווי נעלה, ושאלו הורח מן המלוכה על כי סירב לעשות כן. כל מיצוה הרת נלמדות כמיצוה-יעשה ואלת-עשה. החל בגן-העדרים מופיע אלוהים כישות קיימת, כמגן עסי-ישראל. מושגים כמו "אתה בחרתנו" מנחים את החינוך לאורך כל הדרך.

מי שמסיים חינוך זה — וכל ילד בישראל עובר אותו — הוא קורבן פוטנציאלי לדתיים. רב בכוחות עצמו, תוך חשיבה עצמאית שאינה נלמדת ברוב בתי-הספר, הוא יכול להתגבר על כך ולהגיע אל הערכים של חברה ישראלית מודרנית, הומאניסטית, שתוחה לתרבות העולם.

רוב הצעירים כבר אינם יכולים להילחם באמת בתפיסה הדתית. הסוס הטרויאני הוכנס לנפשו של כל ילד וילדה.

● מי? הם? מי? אנוחנו?"

אשר מדברים על "הם" ו"אנחנו" — על מה מדברים? "הם" הדתיים ו"אנחנו" החילוניים — שני זרמים תרבותיים היכולים לחיות ביחד בשלום, תוך חילופי-דיעות וחילוקי-דיעות, במערכת הרמוקטיטית המשותפת?

מי שחושב כך, אינו יודע על מה הוא מדבר. בין "הם" ו"אנחנו" רובצת תהום, שהיא הרבה יותר רחבה ועמוקה מאשר ויכוח תרבותי, מילחמת-תרבות.

"הם" עומדים מחוץ לאומה הישראלית, שהיא "אנחנו". אומה היא חברים-אחרים ברצונם לקיים מדינה משותפת, לבנות בה את חייהם, לטפח בה את תרבותם, לעבוד בה ולקיים את כלכלתה, לחיות בה ביחד ולהילחם עליה ביחד, בשעת הצורך.

במדינה רמוקטיטית נוספת לכך השאיפה לקיים בה את שילטון החוק, כאשר הרוב מבטל חוקים ישנים ומחוקק חוקים חדשים, על פי כללים מוסכמים, המאפשרים גם למיעוט להטיף לדיעותיו כרי-להיות לרוב.

באומה פלורליסטית יש מאבק מתמיד בין דיעות רבות — אך שולטת בה ההכרה שהמאחר חזק בהרבה מכל המפריד, שהיריב שייך גם הוא לאומה.

האם החרדים נכללים בהגדרה זו? האם רבנות החרדים, המתגייסים לפי פקודת הרבי מברוקלין, אך המסרבים בהחלט להתגייס כרי-המשך (בעמוד 42)

בחירות בישראל הוכרעו על-ידי אדם היושב במרחק אלפי קילומטרים ממנה, מעבר ללאוקיינוס. הוא לא ביקר מעולם בישראל, ואינו מתכוון לבקר בה.

אבל ספקדה שלו, של הרבי מלובאביץ, הספיקה כדי לגייס רבנות רבות של בחרים.

בבחירות ניצח צבא של רבנות אברכים, שאינם מגינים על מדינת-ישראל ואינם משרתים בצבאה, שאינם תורמים רבר לחוסן הכלכלי של המדינה, פאראויטיס המוצצים את רם המדינה וחיים על חשבונה.

בבחירות ניצח ציבור של ממלמלי ברכות וקלות, עובדי-אילילים מתקופת-האבן, המאמינים בכוחם המאגי של מים קדושים וקברים קדושים ואבנים קדושות, עובדי-כשרות-זומוזות — עכ"ם חרשים. רבים בארצה ביום-הבחירות, הביאו עימם ערימות של תעודות-זהות של חבריהם, הצביעו והסתלקו כלעומת שכאו. מאחוריהם עמד הכוח הכלכלי המקובץ של הציבור החרדי בארצות-הברית.

עכשיו הם עולים לשלוט במדינה, באמצעות ממשלה שתהיה תלויה בהם בכל רגע של קיומה.

● מילחמת היום

יש ברכה אחת במהפך השחור הזה. מדינת-ישראל התעוררה לפתע, ותפסה את גודל הסכנה המאיימת עליה.

זהו התנאי המוקדם לכל פעולה נגדית, לכל אפשרות להשיב מילחמה שערה ולהגן על המדינה. כדי להיערך למילחמה זו חייבת המדינה להבין קודם כל את מהות הסכנה.

זהו מילחמה על קיומה של מדינת-ישראל כמדינת-נו. זהו מילחמה על קיומה של מדינת-ישראל כמדינת-נו.

● סיסמת כזב

רבה אשליות מתו באחד בנובמבר 1988. הרבה כובים. עכשיו הגיעה השעה לקבור אותם. מתה האשלייה שיש להילחם רק ב"כפייה הדתית".

המאבק בכפייה הדתית — זאת היתה סיסמתם של המשתמטים מן הקרב, שלא העזו לחשוב עד הסוף.

כי מה פירושה של סיסמה זו? רק כאשר הדתיים פוגעים בנו, בחיינו היומיומיים, עלינו להתנגד להם. כל עוד אינם כופים עלינו דברים חמורים, מדי, אפשר להניח להם לעשות כאוות נפשם.

בחסות הסיסמה הזאת הועברו למוסדות הדתיים במרוצת-השנים מיליארדים, שנוצלו כדי לבצר מערכת-החינוך איריה. מערכת זו היא שגידלה את 250 אלף המצביעים של הרשימות החרדיות, וביניהם שתי אוגדות האברכים ששוחררו מחובת-גיוס.

בחסות סיסמה זו ניתן לחרדים לנהל במשך 40 שנה מאבק רעיוני חרדדי, שבו הם מטפחים בשקידה את השקר האומר שהם בעלי הערכים, שהם נושאי המוסר, שהם היהודים האמיתיים, בעוד שכל השאר אינם אלא ריקנים שטופי זימה, סמים ופשע.

על מיתקפה בלתי-יפוסקת זו לא באה שום תשובה. החילוניים התרפסו, ריברו על "הכנה הדתית", על "כניית גשרים", על "כבוד למסורת", ריבורים שימישו כהסוואה לכניעה, להשתמטות ממאבק, לנסיגה המתמדת בשדה-הקרב המכריע על נפש הנוער.

עכשיו אנחנו מתחילים לראות את התוצאות הנוראות.

● מלכות המסורת

ידוע מתקשים גם אנשים נאורים לטפח יחס חיובי ל"מסורת", כשזו אינה אלא מילת-צופן ל"דת".

יש לכך גורמים בלתי-מודעים רבים. יחס של אשם כלפי ההורים, שהיו דתיים. געגועים ונוסטלגיה לטכסים הזכורים מילדות — לילה-הסדר, בית-הכנסת ביום-כיפור, נרות-חנוכה, נרות-שבת. תחושת-אשמה כלפי קורבנות-השוואה. עצלות מחשבתית. נוחיות נפשית. פתח מפני היתנות.

אנשי העלייה השניה העזו להינתק, ועל כן הצליחו לחולל מהפכה. אך גם הם, בהודקם, ובייחוד אחרי השואה, נפלו קורבן לנוסטלגיה, ורבים מהם חזרו אל "המסורת".

אולם הסגידה למסורת, ללא ביקורת, ללא ניתוח, ללא הפרדה בין הערכים החיוביים של היהדות ההומאניסטית ובין הדת האלילית של ימי-קדם, גורמת למעשה להחזרת הדת דרך הדלת האחורית.

● שתי מדינות

מאבק נטוש על עצם מהותה של מדינה זו. למעשה זהו מאבק בין שתי תפיסות מנוגדות להלוטין של המדינה. כמעט ואמרת: בין שתי מדינות.

מדינת החרדים אינה מדינתנו. ומדינתנו אינה מדינתם. בין שתי התפיסות לא תיתכן משרה.

● יהודים או ישראלים?

מאבק הוא בין מדינה יהודית ובין מדינה ישראלית. מכאן: מדינה השייכת לאומה החיה בארץ, הבונה בארץ את חייה, המפתחת את תרבותה העברית, שאינה יכולה לחיות בשום מקום אחר.

האומה הישראלית. ומכאן: מדינה השייכת לעדה המפוזרת בעולם מרצון, שכניה אינם חולמים לבוא ולחיות ועלבור ולשפוך את דמם כאן, אך התובעים לעצמם את הזכות לנהל את חיינו ולקבוע מתי אנחנו נילחם ועל מה.

הרבי מלובאביץ הוא הסמל החי של תפיסה זו. האומה העברית רוכרת עברית, והיא יוצרת כאן את תרבותה — תרבות מודרנית, חילונית, רמוקטיטית, המבוססת על ערכים הומאניסטיים, היונקת (כן!) גם מן המקורות של המסורת התרבותית-דתית היהודית.

ואילו העדה היהודית מוגדרת הגררה דתית, ושום הגררה אחרת לא הצליחה לתפוס בה את מקומה של הדת.

בחסות הסיסמה של "מדינה יהודית" פורקה האומה הישראלית מערכיה. כי במדינה יהודית, הדת היהודית היא באופן טבעי בעלת עמדת-כבודה. שהיא אם המדינה שייכת לה. עם היהודי, מגיעות בה זכויות-יתר ליהודים שום יותר יהודיים מהאחרים, מטפחי היהדות, אנשי דת.

במדינה כזאת, הרבנים אכן צריכים לשלוט, והאברכים צריכים לחיות בה על חשבון-המדינה, בשעה שהם שולחים את האחרים, הנחותים, לשפוך את דמם בחזיתות המלחמה.

● הכאטנט של אודיסיאוס

כל מבוסס על זיוף — זיוף הציונות. כנימין זאב הרצל לא חלם כביטויי הנוראים ביותר על "מדינת העם היהודי" כמוכן המקובל כאן כיום.

חזונו של "חזוה המדינה" היה פשוט בתכלית: היהודים יעלו לארץ ויקימו בה את